

Festdragt, vi skulde være iførte. Derom mindede det ærede Medlem. Han mente — og det var derfor, han gjorde det —, at denne Udtalelse kunde vendes mod Socialdemokratiet og det radikale Partis nuværende Standpunkt, at naar vi nu igen skrider til en Grundlovsforandring, bør det være en virkelig reel Forandring. Men det kan den ikke, deri har det ærede Medlem ikke Ret. Der er nemlig sket noget siden da. Der er sket det, som jeg her i Februar inden Krisens Udbrud advarede netop Medlemmer af det konservative Folkeparti mod, idet jeg advarede mod at fremkalde en Krise paa det da foreliggende Grundlag. Men det konservative Folkeparti foretog ved alt for villigt at følge Venstres Indbydelse en alt andet end konservativ Handling. Jeg advarede dem mod det, baade med Henblik paa Verdenssituationen og med Henblik paa Sønderjylland. De var derved med til at rive en Flænge i Forfatningen af 1915, og denne Flænge kan vi ikke være bekendt at møde med, naar vi skal modtage vore fraskilte Folkefæller. Den maa der bødes paa. En meget alvorlig Flænge var de med til at rive i Forfatningen af 1915. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) fremstillede det ganske vist som en helt uskyldig Ting, det, Landstinget har prøvet paa. Herregud, det var jo ikke andet, end at Landstinget vilde appellere til Vælgerne. Men jeg var ikke med til at vedtage Forfatningen af 1915 paa det Grundlag, at denne Forfatning gav Landstinget Opløsningsret overfor Folketinget. I den Forfatning staar der, at Kongen, d. v. s. den parlamentariske Regering, kan opløse Folketinget og i visse desværre meget sjældne Tilfælde Landstinget. At en saadan Opløsning altsaa ikke er saa uskyldig en Ting, bar det ærede Medlem fra Ringkøbing Vidnesbyrd om, da han i Aarene før 1915 kæmpede saa drabeligt for, at Landstinget overhovedet ikke maatte opløses, han vilde styrke Landstinget og hævde dets Stilling ved at gøre det uopløseligt. Nu fremstiller han i Dag den Ting, at Landstinget forlanger Folketinget opløst, som en fuldkommen uskyldig Ting. Nej, det er ingen uskyldig Ting. Kongen, den parlamentariske Regering, men ikke Landstinget, har Opløsningsret overfor Folketinget. Det var det, som det ærede Medlem fra Ringkøbing fremstillede som enganske uskyldig Ting. (Asger Karstensen: Statsministeren havde selv anvist Vejen). Det er et Citat, revet ud af en ganske

anden Sammenhæng. Selvfølgelig kunde jeg tænke mig Omstændigheder, hvor der ingen anden Vej var; jeg har ogsaa tænkt paa nu under Krisen, at der ingen anden Udvej var end at skride til Valg, for man skal en Vej ud, og hvis alle andre Veje var stoppede, maatte man den Vej ud. Men dermed anerkender vi ikke, at det var heldigt og forfatningsmæssigt, at Landstinget bruger, efter min Mening misbruger sin Stilling til at tiltage sig en Myndighed, Landstinget ikke har efter den gældende Forfatning, men efter vor Opfattelse Kongen, det vil sige den parlamentariske Regering. Dermed søgte nemlig Landstinget — det vil sige det konservative Folkeparti og Venstre sammen — at bryde ind i den naturlige, rolige folketingsparlamentariske Udvikling og at komme paa tværs af det, der var sidste Valgdags bestemte Krav. Valgdagen den 22. April i Fjor krævede en bestemt Ting, og Kravet herom sejrede gennem det Flertal, som fremdeles sidder i denne Sal. Valgdagen den 22. April i Fjor sagde nemlig, at det daværende Ministerium skulde fortsætte uforandret Krigssituationen ud, søge en ny Valglov tilvejebragt og da skride til Valg. Dertil har saa Forholdene føjet endnu to Opgaver: det danske Sønderjyllands Forening med det gamle Land og en ny Grundlov. Det var, hvad Valgdagen i Fjor fordrede: først en ny Valglov og saa Valg. Og det er Venstres gamle Standpunkt: Respekt for Valgdagen. Men naar de Herrer rejste en Krise i Februar Maaned ved at lade Landstinget bryde ind i, krydse denne Udvikling, viser de netop ikke Respekt for Valgdagen; de vil fremtvinge, eventuelt et Valg uden den Valglov, som ifølge den sidste Valgdags bestemte Bud skulde gennemføres, før vi fik Valg. Derfor, siger jeg, har Landstinget her ladet sig forlede til at optræde i Strid med Forfatningens Forudsætninger; dermed er der revet en Flænge i Festdragten af 1915, og denne Flænge maa bødes. Vi vil netop ikke, at vi skal modtage vore fraskilte Folkefæller, uden at vi kan gøre det i en hel, i en smuk og i en tidssvarende Dragt.

Det var det ene, jeg vilde sige til det ærede 6te Medlem for Maribo Amt (Asger Karstensen). Han glemmer den Flænge, han selv har været med til at rive i Dragten, meget ubesindigt og meget ukonservativt, og jeg har i Tide advaret ham imod den Politik. Men dernæst er der gaaet fire Aar siden 1915, fire Aar med en rivende Udvikling i hele Verden. For